

vil være vanskeligt at fastsætte dem, før man faaer disse Oplysninger, saa vil det jo være nødvendigt at skaffe dem frem. Jeg maa da ogsaa antage, at, efter hvad jeg her har sagt om Fuldmægtigernes Stilling, kunne vi ikke komme til at bevilge de Contoirholbsudgifter, der her ere foreslaaede, førend der er en Lov, der sikker os imod, at de Fuldmægtige og Retsbetjente, der ikke ere ansatte af Regjeringen, kunne skaffe og valte, som de finde for godt, uden at Principalen behøver at være Ansvarer for deres Handlinger. En saadan Lov maatte altsaa først tilveiebringes; men det er dog vistnok med dens Uffattelse saa ganske let gjort; det vilde vist gjøre, at der maatte gaae nogen Tid hen. Jeg troer, at vi ville være meget bedre stillede ligeoverfor Sagen, naar vi vide, at den ikke er paatrængende i den Betydning, at, hvis vi ikke nu blive enige om Loven, skal den hele Reform derved falde til Jorden. Det skulde derfor være mig kjær at høre af den ærede Minister, at, hvad enten det lykkes at blive færdig med Loven eller ikke, skal Reformen dog ikke derfor falde til Jorden, ligesom ogsaa at høre, at han ikke er saa absolut imod saadanne Forandringer i Loven som dem, jeg her har omtalt, at vi jo kunne komme til at forhandle om dem.

Justitsministeren: Jeg kan ikke Andet end troe, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), naar han om et Par Dage læser i Rigsdagstidenden, hvad han har yttret, vistnok maa føle med sig selv, at han har været noget ubillig mod mig ved de almindelige Bemærkninger, hvormed han indlede sit Foredrag. Han yttrede deri, at af hele den Maade, hvorpaa der fra Mini-

steriets Side var taget fat paa Udarbejdelsen af dette Udkast, og af hele Resultatet af denne Udarbejdelse fremgik det, at det fra min Side ikke var alvorligt meent (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!) — ikke var alvorlig meent med Udførelsen af de Bestemmelser i Grundloven, som indeholdes i § 76 og § 79, fordi der ellers ikke kunde være Spørgsmaal om at forelægge et Lovudkast, der ikke havde taget Hensyn til disse Bestemmelser. Efter de Yttringer, den ærede Rigsdagsmand nu lod falde, antager jeg imidlertid, at han ikke har villet udtale denne Tanke som Noget, der havde Hjemmel i Andet end deri, at Lovudkastet i flere Punkter ikke synes ham at harmonere med den Opfattelse, som han, idet han seer hen til Bestemmelserne i Grundlovens § 76 og § 79, lægger til Grund for sin Bedømmelse. Men har han ikke været ubillig mod mig i den Henseende, har han ganske vist været det i en anden Henseende. Naar jeg nemlig i forrige Session, foranlediget af de Forhandlinger, der vare foregaaede i begge Thing, og foranlediget af en Beslutning, som begge Thing tog, og hvori man fremsatte den sikke Forventning, at der snarest muligt vilde komme en Lønningslov for Retsbetjent- og Magistratsembeder, udtalte, at jeg skulde i indværende Session foreslægge en saadan Lønningslov, da mener jeg, at den ærede Rigsdagsmand ikke handler fuldkommen overeensstemmende med Billighed mod mig, naar han siger, at jeg ikke har handlet heldigt og rigtigt ved nu at komme dermed. Jeg skulde, som han sagde, være gaaet mere prøvende frem, skulde have erkendt, at det er ikke et Arbejde, som man saaledes kan blive færdig med i Hast.